

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu – Wydział VI Karny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Małasiak

Protokolant: p.o. stażysty Agata Jarzynka

przy udziale oskarżyciela z Wielkopolskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Poznaniu Mariusza Peczyńskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12.01.18r., 16 lutego 2018r.

sprawy **M. R.**, syna D. i J. z domu Z., ur. (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

Pełniąc funkcję Prezesa Zarządu firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś. przy ulicy (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru z wykorzystaniem takiej samej sposobności, urządzał

- w dniu 31 sierpnia 2016 roku – gry na automatach” H. S. nr (...), K. bez numeru, B. H. nr (...) w lokalu (...) przy ul. (...) w P.

- w dniu 8 września 2016 roku gry na automacie H. S. nr (...) w lokalu (...) przy ul. (...) w P., wbrew zasadom określonym w art. 14 ust. 1 oraz art. 23 a ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz.U. z 2016 roku, poz. 471 z późn. zm.)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s.

1. Uznaje oskarżonego za winnego czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. popełnionego w sposób opisany powyżej i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. wymierza mu karę grzywny 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 100 zł (sto złotych) każda stawka

2. Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: automatu do gier H. S. nr R-133, K., B. H. nr R-086, H. S. nr R-201, środków pieniężnych w kwocie łącznej 3083 zł, przechowywanych w magazynie depozytowym UC za pokwitowaniem nr PL/MF/AL nr (...) i (...) oraz na koncie sum depozytowych ((...)- (...), (...)- (...), PL/MF/AL nr (...))

3. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. obciąża oskarżonego kosztami postępowania i zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 zł (siedemdziesiąt złotych), a na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku „O opłatach w sprawach karnych” (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierza mu opłatę w kwocie 1500 zł (tysiąc pięćset złotych).

/-/ SSR Monika Małasiak

UZASADNIENIE

Oskarżony M. R. prowadzi własną działalność gospodarczą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. przy ul. (...), pełniąc funkcję Prezesa Zarządu firmy. Oskarżony w ramach tej działalności urządzał w dniu 31 sierpnia 2016 roku gry na automatach: H. S. nr (...), K. bez numeru, B. H. nr (...) oraz w dniu 8 września 2016 roku gry na automacie H. S. nr (...) w lokalu (...) przy ul. (...) w P..

Z uwagi na specyfikę prowadzonej działalności oskarżony zwrócił się do Kancelarii (...) o wydanie opinii w przedmiocie analizy zmian wprowadzonych w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych na mocy ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201) oraz na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r., poz. 88). W przedmiotowej opinii (bez daty sporządzenia) wyrażono wniosek, iż art. 2 ust. 3, 4 i 5 oraz art. 6 ust. 1-3 ustawy o grach hazardowych nie zostały notyfikowane przy okazji notyfikacji przepisów wprowadzanych ustawą o zmianie ustawy o grach hazardowych, natomiast art. 14 wprowadzony ustawą o zmianie ustawy o grach hazardowych został przyjęty w brzmieniu odmiennym od tego poddanego notyfikacji i z tych powodów organy administracji oraz sądy winny odmówić ich stosowania.

Dnia 31 sierpnia 2016 r. funkcjonariusze Urzędu Celnego w P. przeprowadzili kontrolę w lokalu (...) przy ul. (...) w P.. W lokalu ujawniono trzy automaty do gier, tj. H. S. nr (...), K. bez numeru oraz B. H. nr (...).

Dnia 8 września 2016 funkcjonariusze Urzędu Celnego w P. przeprowadzili kontrolę w lokalu (...) mieszczącym się przy ul. (...) w P..

W pomieszczeniu przylegającym do „(...) ujawniono jeden automat do gry o nazwie i numerze H. S. nr(...). W drugim pomieszczeniu tego lokalu prowadzona była działalność gospodarcza polegająca na usługach wymiany walut.

Ujawniony automat H. S. był podłączony do sieci elektrycznej (doprowadzonej i zaopatrzonej w licznik energii znajdujący się w (...))i gotowy do gry.

Celem potwierdzenia czy przedmiotowe urządzenia wykazują cechy automatów do gier, o których mowa w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych przeprowadzono eksperymenty procesowe, których przebieg został utrwalony w protokołach. W wyniku eksperymentu procesowego ustalono, iż gry rozgrywane na zatrzymanych urządzeniach H. S. nr (...), K. bez numeru, B. H. nr (...) oraz H. S. nr (...) miały charakter losowy oraz że urządzone były o wygrane pieniężne lub rzeczowe, a także istniała możliwość rozpoczęcia nowej gry poprzez wykorzystanie wygranej rzeczowej uzyskanej w poprzedniej grze, co wyczerpuje przesłanki, o których mowa w art. 2 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Nadto ustalono także, iż bez zasilenia urządzeń środkami finansowymi gra na nich nie była możliwa, a wynik gry – ustawienie odpowiedniego układu znaków lub symboli – nie zależy od umiejętności grającego, którego rola sprowadza się do jednokrotnego naciśnięcia przycisku uruchamiającego grę, lecz od losowego wytypowania symboli przez program gry zainstalowany w automacie. Zatrzymanie się wszystkich „bębnów” (pół gry) następuje w sposób niejednolity, przewidziany przez program gry i w momencie wyznaczonym przez program. Gracz nie jest w stanie przewidzieć, jakie symbole pojawią się na bębnach w momencie ich zatrzymania i nie ma możliwości w żaden sposób wpłynąć na wynik gry, tj. tak aby uzyskać odpowiednią konfigurację wygrywającą. Ustalono, iż urządzenia wypłacały wygrane pieniężne monetami pięciozłotowymi. Wypłata wygranych pieniężnych była realizowana również przez pracownika kantoru, w razie braku odpowiedniej sumy w automacie.

Oskarżony urządzał gry na w/w automatach wbrew zasadom określonym w art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, nie posiadając odpowiedniego zezwolenia.

Oskarżony **M. R.** ma 33 lata, jest kawalerem, posiada na utrzymaniu dwoje dzieci. Oskarżony ma wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem mechanikiem, prowadzi własną działalność gospodarczą i pełni funkcję prezesa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. oraz (...) Sp. z o.o., osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 2.000 zł brutto. Oskarżony nie posiada majątku. Dotychczas był karany, w tym trzykrotnie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 303-304 w zw. z k. 126-127),

- zeznań świadków: R. R. (k. 301-302 w zw. z k. 7-10), A. H. (k. 303 w zw. z k. 14-17), S. W. (k. 265 w zw. z k. 43-44), W. K. (k. 302 w zw. z k. 62-66),

- dokumentów zebranych w sprawie: pisma Urzędu Celnego w P. wraz z notatką urzędową (k. 1-2), protokołu przeszukania (k. 3-5, 56-61), protokołu oględzin (k. 22-23, 48-51, 74-75, 99-102), protokołu eksperymentu procesowego (k. 24-34, 76-88), protokołu przekazania (k. 41, 95), dowodu wpłaty (k. 52, 96, 103), notatki urzędowej (k. 55), pisma Urzędu Celnego w P. (k. 95), pisma Prezydenta Miasta P. (k. 106), kopii pisma (...) (k. 112), kopii umowy najmu (k. 113-114), danych o oskarżonym (k. 118-120), pisma Naczelnika Wielkopolskiego Urzędu Celno-Skarbowego w P. (k. 130), karty karnej (k. 132, 167-169), informacji z KRS (k. 133), odpowiedzi na akt oskarżenia (k. 170-173), opinii prawnej w sprawie urządzania gier na urządzeniach rozrywkowych (k. 174-179), kopii postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014r. sygn. akt II KK 55/14 (k. 180-191), kopii postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 lipca 2015r. sygn. akt XVII Kz 351/15 (k. 192-196), kopii postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 3 lipca 2015r. sygn. akt XVII Kz 163/15 (k. 197-200), kopii postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 13 lutego 2015r. sygn. akt IV Kz 877/14 wraz z uzasadnieniem (k. 201-202), kopii postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 10 lipca 2015r. sygn. akt XVII Kz 362/15 (k. 203-205), kopii postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 czerwca 2015r. sygn. akt IV Kz 320/15 (k. 205-208), kopii postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 czerwca 2015r. sygn. akt XVII Kz 141/15 (k. 209-213), kopii postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 lipca 2014r. sygn. akt XVII Kz 489/14 (k. 214-215), kopii postanowienia Sądu Rejonowego w Gostyniu z dnia 23 sierpnia 2016r. sygn. akt II Kp 81/16 (k. 216-218), kopii wyroku Sądu Rejonowego w Gostyniu z dnia 21 listopada 2016r. sygn. akt II K 388/16/2 wraz z uzasadnieniem (k. 219-224), kopii wyroku Sądu Rejonowego w Gostyniu z dnia 24 kwietnia 2017r. sygn. akt II K 17/17 wraz z uzasadnieniem (k. 225-232), kopii wyroku Sądu Rejonowego w Gostyniu z dnia 24 kwietnia 2017 r. sygn. akt II K 38/17 wraz z uzasadnieniem (k. 233-239), opinii prawnej w przedmiocie analizy zmian wprowadzonych w ustawie z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych na mocy ustawy z dnia 12 czerwca 2015r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201) oraz na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r., poz. 88) (k. 240-263), odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 maja 2017 r. sygn. akt IV Ka 370/17 (k. 273), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 14 lutego 2017 r. sygn. akt II K 452/16 (k. 274), odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 sierpnia 2017 r. sygn. akt IV Ka 669/17 (k. 275), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 5 maja 2017r. sygn. akt II K 602/16 (k. 276-277), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Wolsztynie z dnia 21 marca 2017 r. sygn. akt II K 64/17 (k. 278-279).

Oskarżony **M. R.** nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż ze względu na specyfikę prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej i zmianę jaka nastąpiła w przepisach ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, spółka wystąpiła o wydanie opinii prawnej do Kancelarii (...) z P.. Oskarżony wskazał, iż z opinii tej (z dnia 7 lutego 2013r.) wynikało, że orzecznictwo sądowe nie jest jednolite, gdyż niektóre sądy uważają ustawę o grach hazardowych za przepisy techniczne, a inne nie. Z wyjaśnień oskarżonego jasno wynika, iż miał on wątpliwości co do interpretacji obowiązujących przepisów, gdyż w wyniku tego wystąpił o opinię do kancelarii prawnej. Zdaniem oskarżonego niezgodność sądów co do tej kwestii nie może powodować, iż przedsiębiorcy będą ponosić negatywne konsekwencje tego problemu. W swoich wyjaśnieniach podał, iż nie miał zamiaru popełnienia przestępstwa, powołując się na usprawiedliwioną nieświadomość bezprawności swojego czynu. M. R. działalność swojej spółki uważa za całkowicie legalną, gdyż zatrudnia pracowników i odprowadza podatki. Oskarżony wskazał, iż na bieżąco orientował się w zmianach linii orzeczniczych, dlatego też w 2016 r. wystąpił o wydanie kolejnej opinii do Kancelarii (...), z której wniosków wynika, iż art. 2 ust. 3, 4 i 5 oraz art. 6 ust. 1-3 ustawy o grach hazardowych nie zostały notyfikowane przy okazji notyfikacji przepisów wprowadzanych ustawą o zmianie ustawy o grach hazardowych, natomiast art. 14 wprowadzony ustawą o zmianie ustawy o grach hazardowych został przyjęty w brzmieniu odmiennym od tego poddanego notyfikacji i z tych powodów organy administracji oraz sądy winny odmówić ich stosowania.

Sąd dał oskarżonemu wiarę co do tego, iż zwrócił się o opinię do kancelarii prawnej w kwestii stosowania przepisów ustawy o grach hazardowych, gdyż na tę okoliczność oskarżony przedłożył przedmiotową opinię.

Fakt, że oskarżony zwrócił się o opinie świadczy o tym, że miał wątpliwości co do legalności swojej działalności. Zdaniem Sądu jednak, opieranie się wyłącznie na jednej opinii nie jest rzetelnym wyjaśnieniem wątpliwości, a z uwagi

na sprzeczne stanowiska w kwestii stosowania przepisów ustawy o grach hazardowych, oskarżony winien zwrócić się o wydanie opinii do kilku innych podmiotów i porównać płynące z nich wnioski. Dopiero wtedy można uznać by, iż kwestia ta została precyzyjnie wyjaśniona, a oskarżony podjął wszelkie kroki ku temu, aby prowadzić swoją działalność zgodnie z prawem. Mimo niejasności, kontynuował urządzenie gier na automatach, zdając sobie sprawę z tego, iż może dopuszczać się czynu zabronionego.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka **R. R.**. Świadek potwierdził fakty wynikające z kontroli przeprowadzonej przez funkcjonariuszy celnych, iż w lokalu przy ul. (...) w P. znajdowały się automaty do gier wypłacające wygraną w monetach pięciozłotowych. Nadto świadek potwierdził, że niemożliwym było granie na przedmiotowych automatach bez uprzedniego wpłacenia do nich pieniędzy.

Zeznania świadka były zgodne z protokołem eksperymentu procesowego, który to potwierdził, iż zatrzymane automaty do gier wykazują cechy, o których mowa w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, ponadto także z zeznaniami świadka A. H..

Zeznania świadka **A. H.** zasługiwały na przymiot wiarygodności, gdyż świadek, jako osoba często grająca na przedmiotowych automatach, przedstawił w swoich zeznaniach sposób działania tych urządzeń, w jaki sposób można było na nich zagrać i otrzymać wygraną.

Zeznania świadka były zgodne z zeznaniami R. R., a także z wnioskami przedstawionymi w protokole eksperymentu procesowego przeprowadzonego przez funkcjonariuszy celnych. Świadek jest osobą całkowicie obcą dla oskarżonego, zatem jako osoba postronna nie miał podstaw, aby zeznawać nieprawdę w niniejszej sprawie.

Nie było podstaw ku temu odmówić wiarygodności świadkowi **S. W.**, jednak jego zeznania nie wniosły wielu informacji do niniejszej sprawy, gdyż pracował on jedynie jako serwisant, naprawiając automaty do gier i dbając o ich konserwację. Świadek nie miał wiedzy, która pozwoliłaby Sądowi na poczynienie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Wiarygodnością cechowały się także zeznania świadka **W. K.**, pracownika kantoru, który przyznał, iż w przypadku kiedy zabrakło pieniędzy w automatach do gier, zapisywał dane graczy, a po kilku dniach pieniądze były wypłacane klientom. Świadek nie dysponował jednak większą wiedzą na temat działalności prowadzonej przez oskarżonego.

Dokumenty zebrane w sprawie Sąd ocenił jako wiarygodne i w pełni przydatne dla rozstrzygnięcia. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w przepisanej formie, strony nie kwestionowały ich prawdziwości, a Sąd nie miał podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony stanął pod zarzutem tego, iż pełniąc funkcję Prezesa Zarządu firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ś. przy ulicy (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru z wykorzystaniem takiej samej sposobności, urządził

- w dniu 31 sierpnia 2016 roku – gry na automatach” H. S. nr (...), K. bez numeru, B. H. nr (...) w lokalu (...) przy ul. (...) w P.

- w dniu 8 września 2016 roku gry na automacie H. S. nr (...) w lokalu (...) przy ul. (...) w P., wbrew zasadom określonym w art. 14 ust. 1 oraz art. 23 a ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz.U. z 2016 roku, poz. 471 z późn. zm.), tj. przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s.

Przepis art. 107 § 1 k.k.s. stanowi, iż odpowiedzialności karnej podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych lub warunkom koncesji lub zezwolenia urządza lub prowadzi gry hazardowe. Ochroną objęte jest mienie Skarbu Państwa (dalszy przedmiot ochrony), a także porządek w zakresie urządzania oraz prowadzenia gier i zakładów wzajemnych (bliższy przedmiot ochrony). Sprawca czynów penalizowanych w art.

107 k.k.s. godzi zarówno w interes finansów publicznych, jak i monopol państwa w tej sferze. Czyny karne skarbowe penalizowane w art. 107 k.k.s. mają charakter powszechny, ogólnospawczy. Delikt karnoskarbowy z art. 107 § 1 k.k.s. można popełnić wyłącznie umyślnie, w obu postaciach zamiaru, to jest w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym (I. Zgoliński, Komentarz do art. 107 Kodeksu karnego skarbowego, 2017, Lex).

Typowymi sposobami realizacji znamion określających czynność sprawczą z art. 107 § 1 k.k.s. są: urządzenie i prowadzenie gry hazardowej bez koncesji czy zezwolenia organu (w tym w sytuacji istnienia koncesji lub zezwolenia nieobejmującego określonego punktu, salonu czy kasyna) oraz prowadzenie gry wbrew warunkom regulaminu (jest on elementem koncesji i zezwolenia). Przedmiotem bezpośredniego działania jest gra hazardowa (gra losowa, zakład wzajemny, gra w karty i gra na automatach). Przepięstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. zagrożone jest sankcją alternatywno-kumulatywną kary grzywny do 720 stawek dziennych i kary pozbawienia wolności do lat 3 (G. Łabuda, Komentarz do art. 107 Kodeksu karnego skarbowego, 2017, Lex).

Art. 2 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych stanowi, iż grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych oraz gry odpowiadające zasadom gier na automatach zarządzane przez sieć Internet o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości. Wygraną rzeczą w grach na automatach jest również wygrana polegająca na możliwości przedłużania gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze, a także możliwość rozpoczęcia nowej gry przez wykorzystanie wygranej rzeczowej uzyskanej w poprzedniej grze.

Zgodnie z art. 6 § 2 k.k.s. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony.

Jak ustalił Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, oskarżony w dniu 31 sierpnia 2016 r. oraz 8 września 2016 r. urządzał gry na automatach, nie posiadając na to zezwolenia przewidzianego przepisami prawa. Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, oskarżony zdawał sobie sprawę z niejasności w stosowaniu przepisów ustawy o grach hazardowych, gdyż zwrócił się do kancelarii prawnej o wydanie opinii w tym zakresie. Oskarżony tłumaczył, że nie miał zamiaru popełnić czynu zabronionego, a tłumacząc się usprawiedliwioną nieświadomością co do bezprawności czynu. W świetle jego wyjaśnień jednak nie sposób uznać, iż nieświadomość ta była usprawiedliwiona. Zdaniem Sądu, zwrócenie się o wydanie jednej opinii prawnej nie jest rzetelnym wyjaśnieniem wątpliwości, jakie zrodziły się po stronie oskarżonego. Chcąc w sposób pełny wyjaśnić przedmiotową kwestię, oskarżony powinien zwrócić się o wydanie co najmniej kilku opinii w tym zakresie, do różnych kancelarii, aby mieć szerszy pogląd na sprawę i móc porównać wnioski płynące z uzyskanych opinii. W przypadku posiadania poważnych wątpliwości, co do legalności prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej oskarżony winien także zwrócić się do Urzędu Celnego o interpretację przepisów. Dopiero tak podjęte kroki usprawiedliwiłyby ewentualną nieświadomość oskarżonego co do bezprawności czynu. Poprzestanie na uzyskaniu jednej opinii w tym temacie, i to opinii przedstawiającej tylko jedno stanowisko w sprawie, zdaniem Sądu, nie jest rzetelnym, pełnym i precyzyjnym wyjaśnieniem wątpliwości co do legalności prowadzenia danej działalności gospodarczej. Sąd zgadza się co do tego, iż stosowanie przepisów ustawy o grach hazardowych jest zagadnieniem budzącym wiele wątpliwości i niejasności. Stosowanie spornych przepisów jest szczególnie trudne dla osób nie posiadających wykształcenia prawniczego, jednak temat dotyczący zarządzania gier na automatach był tak szeroko omawiany, iż nie sposób zgodzić się z oskarżonym, że jedna opinia wydana w sprawie może przesądzać, czy jego działanie było zgodne z prawem, czy też nie. Zadaniem oskarżonego, jako przedsiębiorcy, było pełne wyjaśnienie swoich wątpliwości. Zwrócenie się przez niego o opinię do kancelarii prawnej, wskazuje, iż zdawał sobie sprawę z tego, że jego działalność może być niezgodna z prawem. Mimo to poprzestał na tylko jednej opinii, nie próbując dokładniej rozwiać swojej niepewności.

W ocenie Sądu oskarżonemu można przypisać działanie w zamiarze ewentualnym, gdyż przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego swoim działaniem, godził się na to. Sam oskarżony wskazał, iż miał wątpliwości co do stosowania przepisów ustawy o grach hazardowych, a mimo to nie poczynił kroków, które pozwoliłyby na wyjaśnienie ich w sposób rzetelny, a w konsekwencji umożliwiłyby mu na prowadzenie swojej działalności w sposób zgodny z obowiązującym prawem.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami wymiaru kary z art. 107 § 1 k.k.s., a także wskazówkami z art. 53 § 7 k.k.s., dbając jednocześnie by kara spełniła zarówno cele prewencji indywidualnej (wychowawcze i zapobiegawcze), jak i prewencji generalnej rozumianej jako kształtowanie prawnej świadomości społeczeństwa.

Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające, tj. wysoką społeczną szkodliwość czynu oskarżonego oraz okoliczności łagodzące, takie jak niezbyt długi okres trwania czynu.

Biorąc pod uwagę powyższe oraz alternatywno-kumulatywne zagrożenie za przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. (karą pozbawienia wolności do lat 3, karą grzywny do 720 stawek dziennych albo obiema tymi karami łącznie), Sąd wymierzył oskarżonemu karę najłagodniejszego rodzaju, tj. karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 100 zł każda. W ocenie Sądu, ustalenie stawki dziennej na kwotę 100 zł, przy uwzględnieniu dochodów oskarżonego oraz faktu posiadania na utrzymaniu dzieci, jawi się jako odpowiednie.

Tak ukształtowana kara jest odpowiednia do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu, jednocześnie nie przekraczając ich ponad miarę.

W punkcie 2 wyroku Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: automatu do gier H. S. nr (...), K., B. H. nr R-086, H. S. nr (...), środków pieniężnych w kwocie łącznej 3083 zł, przechowywanych w magazynie depozytowym UC oraz na koncie sum depozytowych.

O kosztach Sąd orzekł jak w punkcie 3 wyroku, nie znajdując podstaw by zwolnić oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu, zgodnie z zasadą zawartą w art. 627 k.p.k.

/-/ SSR Monika Małasiak